

25 Δεκεμβρίου 2017

Γέρων Ελισσαίος Σιμωνοπετρίτης: «Η πιο αληθινή γέννηση του Χριστού γίνεται στην καρδιά του ανθρώπου» (Γέροντας Ελισσαίος, Καθηγούμενος Ι.Μ. Σίμωνος Πέτρας)

[/ Πεμπουσία](#)

Αγαπητοί αναγνώστες,

Έφθασε και φέτος η εορτή των Χριστουγέννων, που κατά κατά τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, «αν το Πάσχα είναι η λαμπροτάτη του χριστιανισμού εορτή», τα Χριστούγεννα βεβαίως είναι «η συγκινητικωτάτη». Και στην ακολουθία της 25ης του Δεκεμβρίου, και στη θεία Λειτουργία της εορτής, θα υμνήσωμε και θα αναπαραστήσωμε το μέγιστο αυτό γεγονός της γεννήσεως και ενανθρωπήσεως του Θεού-Λόγου, που χάριν ημών έγινε όμοιός μας και συνανεστράφη μεθ' ημών.

Ιδιαίτερα το γεγονός των Χριστουγέννων έγινε πηγή εμπνεύσεως σε όλους τους τομείς του πνεύματος και του πολιτισμού. Οι προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης προφήτευσαν το γεγονός, η Καινή Διαθήκη το περιέγραψε με αξεπέραστη λιτότητα, οι άγιοι πατέρες και οι θεολόγοι εμβάθυναν απaráμιλλα στο περιεχόμενό του, οι υμνογράφοι και οι μελοποιοί έπλεξαν εξαίσια εγκώμια, οι πεζογράφοι και οι λογοτέχνες έγραψαν εξαιρετικά διηγήματα, ιστορίες και ποιήματα, οι φιλόσοφοι εμπνεύσθηκαν από το μυστήριο, ενώ η λαϊκή ευσέβεια το βίωσε και το βιώνει μέσα στην λατρεία, τις παραδόσεις και τα έθιμα. Όλα αυτά συσσωρεύονται και αποτελούν ένα αμύθητο και πολύτιμο θησαυρό του «απ' αιώνων αποκεκρυμμένου μυστηρίου», ο οποίος όμως είναι κτήμα πανανθρώπινο, της οικουμένης, αλλά και κάθε ανθρώπου και κάθε ψυχής ξεχωριστά. Κλειδί για την εύρεση του θησαυρού είναι μόνο η διάθεση και η αναζήτηση του ανθρώπου.

Η εκκοσμίκευση βέβαια της εποχής μας αποδυναμώνει την ουσία της εορτής, αποσυνδέει τις εκδηλώσεις των ημερών από την μυστηριακή τους πηγή και έτσι επικαλύπτει το εκκλησιαστικό περιεχόμενο και νόημα των Χριστουγέννων. Εν τούτοις, για όσους θέλουν και αγαπούν να ζήσουν πνευματικά τα Χριστούγεννα ή να καθαρίσουν την καρδιά τους με τα καθαρά και αμόλυντα νοήματα των ύμνων, πάντοτε ο ερχομός των Χριστουγέννων είναι ένα τώρα και ένα σήμερα. Πάντοτε προσμένουν και αναμένουν να ακούσουν το μήνυμα των αγγέλων *«ιδού ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην, ήτις έσται παντί τω λαώ, ότι ετέχθη υμίν σήμερα σωτήρ, ος εστι Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαυίδ*

», και συνάμα τον αίνον για τον Θεό «δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία». Θέλει κάθε άνθρωπος να απλώσει την καρδιά του, χωρίς δισταγμούς και λογισμούς αμφιβολίας, να μιμηθεί τους ποιμένες, να αναγνωρίσει την φωνή των αγγέλων, να υπακούσει στο θεϊκό μήνυμα, να τρέξει να προσκυνήσει τον μεγάλο Θεό σαν πτωχό βρέφος, σαν νεογέννητο παιδί, μέσα σε μία πάμπτωχη φάτνη. Στην πιο ωραία φάτνη του παλιωμένου κόσμου.

Είναι ακόμη έτοιμη η νοσταλγούσα τον Θεό ψυχή να ακούσει, να μπει πιο βαθιά στο μυστήριο και να νιώσει την φωνή του αγίου Χρυσοστόμου, που κηρύττει: « σήμερα γεννιέται ο αιώνιος και γίνεται εκείνο που δεν ήταν. Ενώ δηλαδή ήταν Θεός, γίνεται άνθρωπος, χωρίς να παύσει να είναι Θεός. Δεν έχασε τις θεϊκές του ιδιότητες για να γίνει άνθρωπος ούτε πάλι άλλαξε και από άνθρωπος έγινε Θεός. Αλλά, ενώ ήταν Θεός Λόγος, χωρίς να πάθει τίποτε, προσέλαβε την ανθρώπινη σάρκα και η θεία φύση παρέμεινε αμετάβλητη».

Όμως, η πιο αληθινή γέννηση του Χριστού γίνεται στην καρδιά του ανθρώπου, όπως το έζησαν, το περιέγραψαν και το μετέδωσαν οι νηπτικοί πατέρες μας. « Ο Λόγος του Θεού, που γεννήθηκε τότε κατά σάρκα στην Βηθλεέμ, γεννιέται εκούσια κατά πνεύμα από φιλανθρωπία γι' αυτούς που θέλουν. Και γίνεται βρέφος και σχηματίζει τον εαυτό του μέσα τους με τις αρετές. Και φαίνεται τόσο, όσο γνωρίζει ότι μπορεί να δει εκείνος που Τον δέχεται... Βλέποντας με σοφία την δύναμη του μυστηρίου ο Απόστολος Παύλος λέει: "Ιησούς Χριστός χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας", διότι γνωρίζει ότι το μυστήριο είναι πάντα νέο και ποτέ δεν παλιώνει, όταν βιώνεται μέσα στον νού» (άγιος Μάξιμος ο ομολογητής).

«Σήμερα», λέγει σε μία κατήχησή του ο Γ. Αιμιλιανός της Σιμωνόπετρας, « είναι σαν να γεννιόμαστε εμείς. Μετά τον θάνατο της πτώσεως, μας ξαναγεννάει σήμερα όλους ο Χριστός. Είναι η αρχή της αληθινής ζωής του ανθρώπου, η αρχή της πνευματικής του υποστάσεως, της αιωνιότητός του».

Ο Χριστός με την γέννησή Του γεννά κατά κάποιον τρόπο και προσωποποιεί τις ιδιότητές Του, τους καρπούς του πνεύματός Του: την ταπείνωση, την πίστη, την χαρά, την ειρήνη, την ελπίδα, την αυταπάρνηση, την θυσία, την ανιδιοτέλεια, την συμφιλίωση, την δικαιοσύνη, την φιλανθρωπία και πάνω απ' όλα την αγάπη, με όλα τα χαρίσματα που αναφέρει ο Απόστολος Παύλος. Και όλες αυτές οι ιδιότητες είναι προσωποποιημένες στο πρόσωπο του Χριστού.

Όμως και στον άνθρωπο δίνει την δυνατότητα ο ενανθρωπήσας Θεός να γεννά αυτές τις αρετές: την πίστη, την χαρά, την ελπίδα, την ειρήνη, την συμφιλίωση, την ανιδιοτέλεια, την θυσία, την φιλαδελφία, την ανεκτικότητα, την δικαιοσύνη

και πάνω απ' όλα την αγάπη, η οποία μακροθυμεί, δεν ζηλοφθονεί, είναι ευπρεπής, ξεχνάει το κακό, μετέχει και χαίρεται στην χαρά του άλλου, ανέχεται, εμπιστεύεται, για όλα ελπίζει, όλα τα υπομένει. Η αγάπη ποτέ δεν θα εκλείψει.

Με την έλευση του Χριστού επί γης οι αρετές, και κυρίως η πίστη, η ελπίδα, η σωτηρία, η αγάπη, η ανάπαυση, η αιωνιότητα έχουν πλέον όνομα, που δεν είναι άλλο παρά Κύριος Ιησούς Χριστός. Αυτός ο ίδιος είναι η ελπίδα, το είναι του ανθρώπου.

Δεν μπορούμε, όπως σημειώνει σ' ένα επίκαιρο άρθρο του ο Αρχιμ. Θεοδόσιος Μανώλης, βιοερευνητής ογκολόγος-θεολόγος, «να μιλούμε για Χριστούγεννα, αν αποκόπτομε από την ζωή μας την ουσιαστική έννοια της ενανθρωπίσεως, που είναι η αγάπη. Μια αγάπη που... δεν έχει να κάνει με ύλη, αλλά με καρδιά. Δεν έχει να κάνει με λεφτά, αλλά με πίστη βιωματική. Όπως ακριβώς την βίωσε και το κοριτσάκι του διηγήματος "Δώρο στο Χριστό", που μη έχοντας να δώσει κάτι άλλο στον γεννηθέντα Χριστό προσέφερε μπροστά στην φάτνη κάτι ξερά φτωχά κλαδάκια, τα οποία όμως και ήταν το σημαντικότερο δώρο που έλαβε ο Χριστός εκείνη την ημέρα.».

Τέλος, η πιο χειροπιαστή έκφραση του βιώματος της Γεννήσεως του Χριστού αποτυπώνεται εύγλωττα στην καταβασία της θ' ωδής του Κανόνος των Χριστουγέννων: «Μυστήριον ξένον ορώ και παράδοξον· ουρανόν το σπήλαιον· θρόνον χερουβικόν την Παρθένον· την φάτνην χωρίον· εν ω ανεκλίθη ο αχώρητος, Χριστός ο Θεός, ον ανυμνούντες μεγαλύνομεν.».

Η συμμετοχή του ανθρώπου σε αυτό το μυστήριο προϋποθέτει τον ζήλο του, την αγάπη του, το δόσιμό του, την επιμονή του σε αυτό το αγώνισμα, τον κόπο της σπουδής και την υπομονή του στους πειρασμούς. Ώδινε, λέγει, η φύση. Όμως γεννήθηκε ο Χριστός. Έτσι με οδύνη έρχεται στον κόσμο ο άνθρωπος. Χωρίς κόπο και πόνο δεν υπάρχει ψυχή που είναι δυνατόν να ζήσει.

Ο Χριστός γεννάται συνεχώς. Γεννάται μέσα στο σκοτάδι των παθών της ψυχής του ανθρώπου, μέσα στην σιωπή της καρδιάς του, διότι δεν μπορεί να ξεύρει κανείς τι αγώνα, ποια πάλη, τι αγωνία, πόσες κραυγές βγαίνουν από την καρδιά του για να γεννηθεί μέσα του ο Χριστός. Μέρα και νύκτα. Κανείς δεν μπορεί να ξέρει τον πόθο της ψυχής του ανθρώπου, την προσευχή του «*Κύριε Ιησού Χριστέ, ελθέ και σκήνωσον εν ημίν*», δεν μπορεί να γνωρίζει το τελούμενον εν τω ανθρώπω παράδοξον θαύμα, που επιτελείται με την χάρη του τικτομένου Χριστού.

Είθε, αγαπητοί αναγνώστες, κάθε μέρα ο Χριστός να γεννάται στις καρδιές των ανθρώπων.

Όλοι έχουμε ακούσει το μοναδικό, χαρμόσυνο μήνυμα του ερχομού του Μεσσία, την ολοκλήρωση του σχεδίου της θείας Οικονομίας με την ενανθρώπιση του Σωτήρος του κόσμου. Και όλοι έχουμε δεχθεί την πρόσκληση να προσκυνήσωμε το θείον Βρέφος. Όλοι είμαστε κλητοί. Όσοι ζήσουν με θέρμη το μυστήριο γίνονται

εκλεκτοί του Θεού, «τέκνα εις υιοθεσίαν».

Και είναι από την ημέρα της ιστορικής γεννήσεως του Χριστού μέχρι στις πρόσφατες, και ως επί το πλείστον δυσοίωνες, μέρες μας, πολλοί οι εκλεκτοί του Θεού, είναι οι άγιοι. Οι άγιοι που πάντοτε ήταν ταπεινοί προσκυνητές του Χριστού και αδιάλειπτα καθάριζαν, με έμπονο αγώνα, άσκηση και προσευχή, το σπήλαιο της καρδιάς τους, για να γίνουν χριστοτόκοι και χριστοφόροι. Αυτοί οι ίδιοι, ο πόθος, η βιοτή και το παράδειγμά τους, μας δείχνουν τον δρόμο, τον τρόπο και την βίωση του υπερφυσού θαύματος, μας ανοίγουν την πύλη της Εδέμ και μας αποκαλύπτουν τας του Παραδείσου τρυφάς «ένδον του σπηλαίου».

Αν λοιπόν στις μέρες και στα χρόνια που διανύομε γεννάται στις καρδιές μας ο Χριστός, η ευχή «Χρόνια Πολλά» είναι καλή και μεστή, και αξίζει.

Ευφρόσυνα Χριστούγεννα και ευοίωνο το νέο έτος!